

4. júna 2011

Cesta rozprávkovým lesom

Aj v tomto roku malo mesto Partizánske, resp. mestská umelecká agentúra APC problém zohnať dobrovoľníkov na jednotlivé stanovištia tradičnej Cesty rozprávkovým lesom. Rozniesli sa mestom chýry, že je to posledná a v budúcich rokoch chcú oslavy MDD organizovať na letisku v Malých Bieliciach... Ako ozajstní turisti a milovníci prírody sme z toho totálne sklamaní, ale chápem aj organizátorov, ktorí v 22 tisícovom meste majú problém nájsť dobrovoľníkov, ktorý sa na celý deň obetujú deťom...

Cesty rozprávkovým lesom sa my, ako kamaráti z KST, zúčastňujeme od samotného vzniku klubu každý rok, deti ako návštevníci, dospelí ako účinkujúci či ako spoluorganizátori. V roku 2006 divadelníci opustili stanovište vodníkovej studničky a my - kamaráti, sme to po nich prevzali a už šesť rokov je naše stanovište jedno z najkrajších a najzaujímavejších. (Nie je to samochvála, ale fakt, ktorí potvrdili všetci účastníci cesty...)

Divadelníci sa však po asi trojročnej pauze našťastie na cestu opäť vrátili a posledné roky zabezpečovali stanovište s Karkulkou, vlkom a starou mamou v posteli. Na poslednej ceste (aj v roku 2009) chýbali aj turisti z Horca, ktorí vlastne túto akciu pred takmer tridsiatimi rokmi zakladali a ktorej zmyslom bolo vytiahnuť činžiakových ľudí – najmä rodiny s deťmi do prírody, ktorú majú na dosah ruky. Stanovište s horcami - čertami už nebolo... Takisto odskočili pred dvomi-tromi rokmi aj folklóristi z Jánošíka a Fialky, ktorí mali vždy perfektne pripravené stanovište s perníkovou chalúpkou. Posledné roky už neboli ani Skalkáči zo Šimonovian, ktorí raz mali stanovište s tromi prasiatkami alebo indiánsku osadu. Podľa slov dospelých účastníkov, tohtoročná cesta bola opäť chudobnejšia o rozprávkové stanovištia.

Zrušiť Cestu rozprávkovým lesom by však mesto nemalo. Je to predsa tradícia! Rodičia konečne zdvihnú zadky a zoberú svoje ratolesti do lesa trochu sa hýbať. Hodina chôdze tam a potom hodinu späť ešte nikoho nezabila, ba naopak – prospela. Nehovoriac o tom, kde sa v horúcom júnovom dni skrývajú deti s rodičmi do tieňa na letisku? Je mi jasné, že pre väčšinu Partizánčanov je pohodlnejšie sa doviezť na letisko autom a tam absolvovať všetky atrakcie, vrátane toľko propagovanej prehliadky policajných zásahov, vrátane strelby a dolapenie páchatel'a... Tak, už len to treba našim deťom ukazovať – zbrane a hrubú silu! To už len bude oslava ich sviatku! Strašné...

Bude mi nesmierne ľúto, keby Cesta rozprávkovým lesom zanikla. Vedť aj zakladateľom – turistom z Horca by malo záležať, aby sa tradícia udržala. Ťažko pochopiť, že sa medzi stovkou turistov – horcov nenájdu dobrovoľníci, ktorí by zabezpečili jedno stanovište. Je pravda, že z tých horcov, ktorí tú tradíciu pred takmer tridsiatimi rokmi zakladali, už v súčasnom Horci nie je ani jeden, resp. možno dvaja, traja v pokročilom veku.

A kde je naša mládež? Toľko ospevovaný mládežnícky parlament či Informačné centrum mladých? Nedokážu zohnať mladých ľudí, ktorí by na pár hodín dokázali šaškovať a hrať deťom divadielko? Je to pod ich dôstojnosť?

Ja osobne by som navrhla pre jednotlivé komisie pri mestskom zastupiteľstve, aby bola do kritérií pri prideľovaní dotácií jednotlivým klubom zaradená aj dobrovoľnícka činnosť v prospech mesta. Vedť to nie je len tak brať od mesta, ale aj niečo pre to mesto urobiť. Vedť, koľko je napríklad študentov, mladých športovcov...

*Dost' bolo môjho filozofovania, čo by mohlo a čo by nemohlo byť, keby...
Vrátim sa k realite onoho 4. júna, kedy náš klub zabezpečoval stanovište vodníkovej
studničky po prvýkrát bez vedúcej – bezo mňa.*

Ešte 7. mája vo hvezdární, na sviatok Bielických Bahien, sa do nášho klubu prihlásili traja mladí ľudia – Tibor Harceg, Martina Oškerová a Kristína Bezáková. Už vtedy sme sa bavili o vodníkovej studničke a boli veľmi ochotní ísť do toho. A svoje slovo dodržali. Kostýmy sme si prevzali v stredu a na skúšku prišiel len Tibor a Kika, ktorí prijali úlohy vodníkov. Vílami boli Martinka a Natálka Mosná (až z Myjavy). Hlavnou vílou a hlavnou organizátorkou, ktorá prevzala žezlo namiesto mňa, bola Ala Dobiašová. Samozrejme, že šoférom, technickým „zabezpečovák“ a fotografistom bol Peter Borszék. Pri pečiatkovaní pomohla Miška Raučinová, Vladko Dobiaš a ku nim sa tiež dobrovoľne prihlásili a pridali na pečiatkovanie Emil Benko a Jožko Hruška. Nikto iný o dobrovoľnícku prácu pre deti neprejavil záujem, nikto sa neozval. Celkom desať našich ľudí, ktorí sa nenechali prosiť... Tiež to svedčí o ochote našich ostatných členov – pomáhať.

Noví kamaráti – Tibor, Kika a Maťa to zvládli na jednotku, zaslúžia si pochvalu. Veľký kus kvalitnej organizátorskej práce odviedla najmä Ala, moja zástupkyňa.

Všetkým obetavcom z klubu Kamarát úprimne ďakujem, že pomohli mestu, zviditeľnili náš klub a najmä – urobili radosť deťom.

ĎAKUJEM.

Ala